

A Debreceni Ítéltábla a 198. sz. Ügyvédi Iroda (CÍME; ügyintéző: Dr. Karácsony József ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME; Cg.; adószáma:...) felperesnek -, a Szabóné Dr. Kiss Zsuzsanna (CÍME) és a Dr. Havasi Gábor ügyvéd (CÍME) ügyvédek által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen, engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében - amely perbe a felperes pernyertességének előmozdítása végett beavatkozott a Dr. Nagy István Péter Ügyvédi Iroda (CÍME; ügyintéző: Dr. Nagy István Péter ügyvéd) által képviselt BEAVATKOZÓ NEVE (BEAVATKOZÓ CÍME; Cg.; adószáma:...) beavatkozó -, a Debreceni Törvényszék 2012. június 28. napján meghozott 9.G.40.053/2012/6. számú ítélete ellen, az alperes által 8. sorszám alatt előterjesztett és 9. sorszám alatt indokolt fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2013. február 13. napján megtartott - fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig megváltoztatja, a keresetet elutasítja, mellőzi az alperes marasztalását a felperes javára perköltség és az állam javára elsőfokú eljárási illeték megfizetésére.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 430 000 (Négyszázharmincezer) Ft elsőfokú- és 819 200 (Nyolcszáztizenkilencezer-kettőszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 511 700 (Ötszáztizenegyezer-hétszáz) Ft elsőfokú eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A felperes felszámolását a 2010. május 28. napján kezdeményezett felszámolási eljárásban a Debreceni Törvényszék (korábbi elnevezése: Hajdú-Bihar Megyei Bíróság) a ÜGYSZÁM számú, 2010. július 16. napján jogerőre emelkedett végzésével rendelte el, felszámolóként a 198. sz. „Juris-Invest” Tanácsadó, Befektető és Szolgáltató Kft-t jelölve ki. A felszámolás kezdő időpontja 2010. július 19. napja volt.

A felperes mint engedményező, valamint az alperes mint engedményes 2010. június 10. napján engedményezési szerződést kötöttek, mely szerint a felperes a

GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 1 kötelezzel szemben fennálló 1 885 934 Ft összegű követeléséből 6520,30 EUR összegű követelést az alperesre átruházott. Ugyanezen a napon, ugyanezen felek között egy másik engedményezési szerződés is létrejött, mely

alapján a felperes a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2**-vel szemben fennálló 7 162 951 Ft összegű követeléséből 24 382,08 EUR összegű követelést engedményezett az alperesre. A felek megállapodása szerint a két engedményezéssel az alperes a felperes felé fennálló, a SZÁMLA 1., a SZÁMLA 2. és a SZÁMLA 3. számú számlák alapján fennálló követelését teljes körűen kiegyenlítette.

A felperes a 2010. június 10. napján keltezett levelében értesítette a kötelezetteket az engedményezésről, mely alapján a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2** 2010. július 9. napján 15 000 EUR-t, 2010. augusztus 9. napján 9000 EUR-t és 2011. január 12. napján 382,08 EUR-t megfizetett az alperesnek. A **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 1** az alperes részére 2010. november 9. napján 6520,30 EUR-t teljesített.

A per tárgyát képező engedményezési szerződéseket a felperes volt vezérigazgatója 2010. november 9. napján adta át a felszámolóbiztos részére.

A felszámoló által előterjesztett 1. számú közbenső mérleg és jelentés szerint a felperes vagyonában eszköz oldalon 1 174 657 000 Ft értékű vagyon szerepelt, ugyanakkor a felszámolás elrendelésekor a felperes hozzávetőlegesen 69 000 000 Ft értékű szállítói tartozással, valamint a beavatkozó felé fennálló 600 000 000 Ft összegű hitelállománnyal rendelkezett. A közbenső jelentés szerint a zálogosított vagyonból 101 675 214 Ft értékben történt értékesítés, melyből a zálogjogosult beavatkozó felé 55 191 108 Ft értékben történt kifizetés. A felszámoló „A” kategóriában 29 707 548 Ft, „B” kategóriában (a beavatkozó felé fennálló) 698 999 611 Ft összegű tartozást tartott nyilván, amelyből kifizetésre került 96 500 000 Ft. Az „E” kategóriában nyilvántartott követelések összege 12 818 219 Ft, a határidőben bejelentett „F” kategóriás követelések összege pedig 58 138 829 Ft volt.

A felszámolási vagyont a felszámoló többszöri nyilvános pályázat és a pályázati kiírásban megjelölt irányár csökkentése mellett sem tudta értékesíteni.

A felperes a 2011. január 14. napján előterjesztett, majd utóbb módosított kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest - a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2** kötelezettel kapcsolatos engedményezési szerződéssel összefüggésben - 24 382,08 EUR -, továbbá - a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 1** kötelezettel kapcsolatos engedményezési szerződéssel összefüggésben - 6502,3 EUR és késedelmi kamatainak megfizetésére, továbbá kérte az alperest a perrel felmerült költségeiben marasztalni.

A keresetét elsődlegesen „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40.§-a (1) bekezdésének c) pontjára, másodlagosan a Cstv. 40.§-ának (2) bekezdésére alapította.

Arra hivatkozott, hogy a felperes és az alperes által kötött engedményezési szerződések érvénytelenek, mert azok alapján az alperes a követeléséhez 100%-os mértékben hozzájutott, míg ha a felszámolási eljárásban az arra vonatkozó szabályok szerint hitelezői igényét előterjesztette volna, úgy a Cstv. 57.§-a (1) bekezdésének f) pontja szerint minősülő kategóriába besorolt tartozása teljes körűen nem nyert volna kielégítést.

A másodlagos kereseti kérelme tekintetében előadta, hogy az alperes az engedményezéssel a többi hitelezővel szemben előnyben részesült, továbbá, hogy az engedményezési szerződésekkel nyújtott szolgáltatások nem tartoztak a rendes gazdálkodás körébe, ezért az alperes köteles azt a felperes részére visszatéríteni.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és a perköltségben való marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az engedményezési szerződés megkötésekor az alperes nem részesült előnyben a többi hitelezővel szemben, mivel akkor a beavatkozó - akivel szemben előnyben részesítése megvalósulhatott volna - még nem volt hitelező. Azzal is érvelt, hogy az engedményezési szerződés a gazdasági élet szereplői között megszokott fizetési forma, így az a rendes gazdálkodás körében megkötött szerződésnek minősül. Kifogásolta azt is, hogy nem állapítható meg, a felperes mikor szerzett tudomást az engedményezési szerződésről, így a Cstv. 40.§-ának (1) bekezdésében meghatározott 90 napos perindítási határidőt betartotta-e, vagy sem. Vítatta az adós perindítási jogosultságát, mivel - álláspontja szerint - a szerződéseknek a Cstv. 40.§-ának (1) bekezdésében szabályozott okból való megtámadása tekintetében a felszámoló jogosultsága csak a saját nevében áll fenn, és nem a felszámolás alatt álló cég nevében.

Az elsőfokú bíróság a felperes módosított, másodlagos jogcímen előterjesztett keresetét alaposnak találta és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 39 902,38 EUR-t és annak késedelmi kamatát, valamint 705 126 Ft perköltséget. Kötelezte továbbá az alperest, hogy az állam részére fizessen meg 511 700 Ft feljegyzett kereseti illetéket, továbbá megállapította, hogy az eljárás során felmerült fordítási költségéből az állam előlegezett 25 600 Ft-ot, melyet az állam visel. Egyebekben pedig intézkedett a Debreceni Törvényszék Gazdasági Hivatalában letétként kezelt összeg felperesnek történő visszautalásáról.

Az elsőfokú bíróság mindenekelőtt megállapította, hogy a felperes a keresetét a Cstv. 40.§-a (1) bekezdésének c) pontja szerint írt törvényi határidőben terjesztette elő, ezért azt érdemben vizsgálta. Megállapítása szerint az engedményezési szerződések megtámadásának a Cstv. 40.§-a (1) bekezdésének c) pontja szerinti törvényi feltételei nem állnak fenn. A perbeli szerződések tárgya ugyanis követelés átruházása, nem pedig az alperes mint hitelező előnyben részesítése volt, ezért a perbeli szerződések a Cstv. 40.§-a (1) bekezdésének c) pontja alapján megalapozottan nem támadhatók.

Ugyanakkor alaposnak találta a felperesnek a Cstv. 40.§-ának (2) bekezdése alapján előterjesztett másodlagos kereseti kérelmét, ugyanis a per tárgyát képező követelés átruházása olyan jogügylet volt, amely nem kapcsolódott az adós bejegyzett tevékenységi köréhez, nem a gazdasági tevékenysége folytatásához szükséges áru-, anyag-, munkaerő szükséglete biztosítására szolgált. Rámutatott, hogy a követelés átruházása nem minősül a rendes gazdálkodás körébe tartozónak, ha azt a fizetése képtelen helyzetbe került adós gazdálkodó szervezet annak érdekében nyújtja a hitelezőjének, hogy azzal lehetőséget teremtsen számára a hitelezői igényének kielégítésére. Megvalósultnak találta a törvényi tényállás másik konjunktív feltételét, a hitelező előnyben részesítését is, mivel a per tárgyát képező engedményezési szerződésekkel az alperes olyan követelést szerzett meg, amelynek folytán a felperessel szemben fennálló követeléséhez teljes egészében, a Cstv. szabályai szerinti hitelezői kielégítési sorrend megsértésével, röviddel a felszámolási eljárás megindítását követően hozzájutott, holott a felszámolási eljárás adatai szerint a felszámolási vagyon értékesítésének eddigi sikertelensége miatt a Cstv. 57.§-a (1) bekezdésének f) pont szerint minősülő kategóriában a hitelezők teljes kielégítése nem

várható. Miután pedig az engedményezési szerződések alapján a kötelezettek teljesítettek, az engedményezési szerződéssel kiegyenlített követelés visszatérítéséről határozott.

A Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes elsőfokú eljárásban felmerült költségének megfizetésére, valamint az illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett eljárási illeték megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett, melyben az első fokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy bár a felperes igényérvényesítése a Cstv. 40.§-a (1) bekezdésének c) pontjára alapított kereseti igény tekintetében törvényes határidőn belül történt, azonban a felperes keresetét csupán 2012. május 8. napján módosította, kiterjesztve a Cstv. 40.§-ának (2) bekezdésében szereplő jogcímre, amikor is a keresetindításra nyitva álló jogvesztő egy éves határidő már eltelt, ezért tekintetben a felperes keresete elkésett.

Vitatta továbbá a keresetnek a Cstv. 40.§-ának (2) bekezdése szerinti megalapozottságát. Álláspontja szerint a felperes vagyona a kötelezettségei összegét meghaladja, ezért abból, hogy a vagyonát még nem sikerült a meghirdetett áron értékesíteni, nem vonható le következtetés arra, hogy az engedményezési szerződés az alperest előnyben részesítette a többi hitelezőhöz képest, ezáltal pedig a Cstv. 40.§-ának (2) bekezdése szerinti törvényi feltételei egyike hiányzik. Rámutatott arra is, hogy régóta kereskedelmi kapcsolatban állt a felperessel, a kiállított számlák esetében a BIZTOSÍTÓTÁRSASÁGnál kezességvállalás volt hatályban, mely alapján ha a kiállított számla nem került volna határidőn belül teljesítésre, abban az esetben a biztosító helytállt volna a számlán szereplő összeg erejéig és az alperes a pénzéhez hozzájutott volna az engedményezési szerződés nélkül is.

Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját is, hogy a jelen per tárgyát képező jogügylet a Cstv. 40.§-ának (2) bekezdése szerint nem a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak minősült. Állította, hogy a felek között 2003. év óta szerződéses kapcsolat állt fenn, mely alapján jelentős áruforgalmat bonyolítottak le az elmúlt évek alatt. Tevékenységük a hatályos jogszabályok alapján, az EU-s előírásoknak megfelelően történt, melyhez mindkét fél megfelelő tevékenységi körrel rendelkezett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte azt, hogy a perbeli szerződések esetében a szolgáltatás tárgya maga az engedményezés volt. Az adott esetben a szolgáltatásnak az adásvétel minősült, melynek során a megvásárolt áru leszállításra került részéről és az áru ellenértéke engedményezéssel került teljesítésre. Megjegyezte, hogy ez a teljesítési mód szokásos a gazdasági életben, az alperes által nyújtott szolgáltatás pedig a felperes gazdasági tevékenysége folytatásához szükséges áru-, anyagszükséglet biztosítására szolgált. Ezáltal pedig a szerződések a felperes rendes gazdálkodása körébe tartozó, a cégjegyzékbe bejegyzett, a felperes létesítő okiratában szereplő tevékenységi körök gyakorlása során kötött szerződésnek minősülnek.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy bár az elsőfokú bíróság a tényállást széleskörűen feltárta, azonban jogi indokolása téves. Továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy a perbeli szerződés a Cstv. 40.§-a (1) bekezdésének c) pontja alapján eredményesen támadható. Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a

megállapítását, hogy a szerződés tárgya nem egy hitelező előnyben részesítése, hanem a követelés átruházása volt. Álláspontja szerint ugyanis a perbeli engedményezési szerződésből egyértelműen megállapítható, hogy a jogügyletekre kifejezetten a felperesnek az alperes felé fennálló tartozására tekintettel, annak teljesítése céljából került sor. Ebből pedig az következik, hogy a perbeli szerződés tárgya az alperes követelésének a többi hitelező előtti időpontban történő kielégítése, azaz az alperes mint hitelező előnyben részesítése volt. A kötelezettekkel szemben fennálló követelést a felperes nem adta el, ellenszolgáltatást a felek nem kötöttek ki, a szerződés ezért a tárgyánál fogva valósította meg az alperes előnyben részesítését.

Bejelentette, hogy a felszámolási vagyon értékesítése továbbra sem vezetett eredményre, ezért a vagyonelemek további leértékelése várható a pályáztatás során.

A Cstv. 40.§-ának (2) bekezdésére alapított jogcímen alapuló kereseti kérelme vonatkozásában előadta, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg annak határidőben érkezését, mert bár a másodlagos jogcímre valóban a jogvesztő határidőn túl hivatkozott, azonban a jogcím nem köti a bíróságot, ezért az elsőfokú bíróság a felperesi indítvány nélkül is helyt adhatott a kereseti követelésnek. E körben hivatkozott a BH.2009.248. számon közzétett eseti döntésre.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a másodlagos kereseti kérelem vonatkozásában helytálló megállapításokat tett, mivel egyrészt nem kétséges, hogy az alperes a többi hitelezővel szemben előnyben részesült, másrészt pedig a perbeli szerződéshez hasonló lejárt követelések engedményezéssel történő kiegyenlítése, különösen ilyen nagy számban (más perekből ismert, hogy 15 hasonló engedményezés történt) már nem tartozik az üzletszerű gazdasági kapcsolatokban megkötött szerződések közé, hiszen a „természetes” fizetési mód az átutalás, illetve a készpénzes fizetés lett volna. Megítélése szerint akkor minősülne a rendes gazdálkodás körébe tartozó ügyletnek a perbeli szerződés, ha a felperes az alperessel úgy állapodott volna meg az adásvételi (szállítási) szerződésben, hogy a vételárat, illetve a szolgáltatást engedményezéssel elégíti ki.

A felperesi beavatkozó a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az ítéletábra megállapította, hogy a felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a fordítási költségből az állam által viselt összeg megállapítására és a letét visszautalására vonatkozó részei ellen. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen, a felek egyező nyilatkozata alapján állapította meg, azt az ítéletábra azzal egészíti ki, hogy a felperessel szemben a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 3** 168 504 Ft tartozás miatt kezdeményezett felszámolási eljárást, amelyben a felszámolást elrendelő végzés a felperes vezető tisztségviselőjének külföldi tartózkodása miatti mulasztás folytán emelkedett jogerőre. Az ítéletábra megállapítása

szerint az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított, kiegészített tényállásból azonban részben helytelen jogi következtetésre jutott.

Mindenekelőtt az alperesnek a másodlagos kereseti kérelem elkészttségére történő hivatkozásával összefüggésben megállapította a másodfokú bíróság, hogy az alaptalan. Az tény, hogy a felperes a Cstv. 40.§-ának (2) bekezdésére alapított keresetkiterjesztését valóban a perrel érintett szerződés átadásától, így az arról való felszámoló tudomásszerzéstől számított egy éves objektív határidőn túl terjesztette elő, amelynek azonban a jogkövetkezménye a Pp. 157.§-ának a) pontja alapján - utalással a Pp. 130.§-a (1) bekezdésének h) pontjára - a per megszüntetése, nem pedig a kereset elutasítása lenne. Az adott esetben azonban nem lehet eltekinteni attól, hogy a felperes ezt az igényét a már egyébként határidőben megindított perben másodlagos jogcímként terjesztette elő. A következetes bírósági gyakorlat szerint pedig a Pp. 215.§-a szerinti kérelemhez kötöttség nem jelent jogcímként kötöttséget is, ezért amennyiben a felperes keresete alapos, úgy azt a bíróság a felperes által megjelölt jogcímtől eltérő jogcímen is teljesítheti, akár erre irányuló külön kereseti kérelem nélkül (EBH.2006.1422.; BH.2009.249; BDT.2009/11/203.). Bár az érvénytelenség jogcímét egyértelműen meg kell jelölni és a megtámadási okhoz a bíróság kötve van (2/2010. PK. vélemény 5.b. pontja), azonban a Cstv. 40.§-a (2) bekezdése esetében a már nyújtott szolgáltatás visszaköveteléséről, nem pedig szerződés, vagy jognyilatkozat érvénytelenségéről van szó. Ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felperes keresetét érdemben vizsgálta.

Az ítéletábra azonban nem értett egyet az elsőfokú bírósággal abban, hogy az adott esetben a peres felek között létrejött engedményezési szerződésre tekintettel a Cstv.40.§-ának (2) bekezdése lenne alkalmazható. A Cstv. 40.§-a (1) bekezdésének c) pontja alapján az adós által kötött szerződés, vagy az adós más nyilatkozata támadható meg, nem vonható ugyanakkor e körbe valamely korábbi szerződés teljesítése, az adós részéről nyújtott pénzbeli szolgáltatás. A Cstv. 2004. április 30-ig hatályos 40.§-a csupán az adós szerződését, vagy más jognyilatkozatának megtámadását tette lehetővé. „Az egyes pénzügyi tárgyú törvények jogharmonizációs célú módosításairól” szóló 2004. évi XXVII. törvény 53.§-a - a 2002/47. EK irányelvre figyelemmel - a Cstv. korábban hatályos 40.§-át módosította és újraszabályozta, így lehetővé tette az adós által nyújtott szolgáltatás visszakövetelését is, amelyre addig nem volt mód. Ennek folytán az egyéb törvényi feltételek fennállta esetén a Cstv. 40.§-ának (1) bekezdése a szerződés és más jognyilatkozat megtámadására, míg a (2) bekezdés egy szolgáltatás visszakövetelésére biztosít jogszabályi lehetőséget. Mindebből következik, hogy nem minősül jognyilatkozatnak valamely szolgáltatás teljesítése (pénzkifizetés), mivel arra a jogalkotó speciális rendelkezést alkotott a Cstv. 40.§-a (2) bekezdésében. Az adott esetben azonban nem erről, hanem a Cstv. 40.§-a (1) bekezdésének c) pontjának megfelelő engedményezési szerződés érvénytelenségéről lehet szó.

Az elsőfokú bíróság által megjelölt BH.2009.248. számú eseti döntés a Cstv. 40.§ (1), vagy (2) bekezdése alkalmazása szempontjából nem vehető figyelembe, a tényállások eltérősége okán. A megjelölt ügyben a felperes követelést vásárolt, amelynek a vételárába számíthatta be a hitelező (alperes) a követelését. Jelen ügyben azonban a felperes az őt egyébként harmadik személytől megillető követelést szerződéssel engedményezte az alperesre, ezért - miként arra a fellebbezési ellenkérelmében a felperes is hivatkozott - a

Cstv. 40.§-a (1) bekezdése c) pontja alkalmazásának van helye, nem pedig a Cstv. 40.§-a (2) bekezdésének. (Emiatt sem releváns az alperes elkésettségre történt hivatkozása.)

A Cstv. 40.§-a (1) bekezdésnek c) pontja alkalmazása során pedig a hitelezőt előnyben részesítő ügyletnél három körülménynek kell fennállnia:

- 1.) A kérelem bíróságra érkezésétől számított rövid időtartamon belül, tehát amikor fizetéseképtelen helyzetben volt az adós,
- 2.) egy más fennálló kötelem jogosultja, tehát az egyik hitelező,
- 3.) egy jogügylet következtében többhöz, követelésének nagyobb hányadához jut hozzá, mint amennyihez a vele egy rangsorban lévő hitelezők hozzájutnak.

Az érvénytelenségi oknak azonban a szerződés - adott esetben az engedményezési szerződés - megkötésekor kell fennállnia.

A rendelkezésre álló iratok alapján az volt megállapítható, hogy bár a felperes felszámolását elrendelték, azonban a fizetéseképtelenség-közei helyzet nem volt megállapítható, mert azt a rendelkezésre álló objektív könyvelési anyagok, a tevékenységet záró mérleg adatai az adott időpontban nem támasztották alá. Önmagában a fizetéseképtelenség utóbb bíróság általi megállapítása azt még nem feltételezi. A felperes felszámolását egyébként - egy a vagyonához képest jelentéktelen összegű - (168 504 Ft) tartozás miatt rendelték el. (Megjegyzi az ítélet, hogy a 2012. március 1. napjától hatályos Cstv. 27.§-ának (2b) bekezdése szerint 200 000 Ft alatti követelés esetében már nem is lett volna benyújtható a felszámolási eljárás iránti kérelem.)

A hitelező előnyben részesítésének a szerződés megkötésekor kell fennállnia, azonban az adós tevékenységet záró mérlegéből és a hitelezői igényekről készült kimutatásból az volt megállapítható, hogy a perrel érintett szerződés megkötésének időpontjában ez nem valósult meg, ugyanis a tevékenységet záró mérlegben, sőt a közbenső mérlegben kimutatott vagyon is több százmillió forinttal nagyobb összegű volt, mint a felperes esedékes tartozásainak összege. Adott esetben nem lehet előnyben részesítettnek tekinteni egy olyan hitelezőt, aki a követeléséhez akkor jut hozzá, amikor a rendelkezésre álló objektív adatokból az állapítható meg, hogy az adós vagyona jóval meghaladja az éppen esedékes tartozásait. Ezt támasztja alá, hogy a felszámoló sem akarta megtámadni a szerződéseket, azt kifejezetten csak a beavatkozónak a vele való megegyezés megghiúsulását követően megtett kérésére tette meg.

Az a körülmény pedig, hogy a felszámolási eljárás során a vagyon nem értékesíthető a nyilvántartott értéken, nem bír visszamenőleges hatállyal a szerződés érvénytelenségére.

Mindezekre tekintettel az ítélet, hogy a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a felperes keresetét elutasította és mellőzte az alperes perköltségben és állam javára járó illetékben történt marasztalását.

Ugyanakkor az ennek eredményeként pervesztessé vált felperest kötelezte az alperes első- és másodfokú perköltségének a megtérítésére, amely egyrészt az ügyvédi munkadíjból, másrészt az alperes által lerótt fellebbezési illetékből állt. Emiatt az ítélet, hogy a Pp. 78.§-a (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-a (1) bekezdése, (2) bekezdésének a) pontja, (5) és (6) bekezdései, valamint a 4/A.§ (1) bekezdése alapján az ügyvédi

munkadíj megtérítésére, illetve „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46.§-a (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték megfizetésére.

A felperes pervesztességére tekintettel köteles megfizetni a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése, valamint az Itv. 74.§-ának (3) bekezdése folytán irányadó, „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése és 15.§-ának (1) és (3) bekezdései alapján a feljegyzett kereseti illeték megtérítésére.

Megjegyzi az ítélőtábla, hogy a felperes illetékfeljegyzési joga nem az elsőfokú ítéletben írt Itv. 60.§-a (1) bekezdésének i) pontján, hanem a 62.§-a (1) bekezdésének i) pontján alapszik.

Debrecen, 2013. február 13.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-